

Літературно-мистецька сторінка

ЖИТИ ТІЛЬКИ ТОБОЮ...

Роман Левандовський

THE FLAME

Тихий шепіт... Вогонь
У обіймах палких
Ізсереди рветься назовні.
Не пускаю з долонь
Кожен видих і вдих,
Щоб розбити кордони умовні.

Ми з тобою самі
Загорілись вночі
Диким полум'ям, тільки без болю.
І у власній тюрмі,
Загубивши ключі,
Не бажаємо вийти на волю.

СЕКРЕТ

Тиша впирається в спину коліном.
У неї на мене підступні плани.
Ти знову не поруч, і дивним чином
На серці нові з'являються рани.

Не складені в пазл розбиті мрії
Тобою так пахнуть в моєму ліжку.
Я дещо знаю: у тебе на віях
Несказані фрази кайфують нишком.

ТОБОЮ

Розмазані крики,
Ображені люди.
Брудні черевки
Крокують в нікуди.
Питання невчасне:
Простіша дорога
До кого? Не ясно:
До чорта чи Бога?
З барлогу у серці
Втікає дитина.
В солодкій цукерці
Гірка середина.
Краплина остання,
Завіса із диму,
Запекле змагання
Між «нами» і «ними».
Очима не видно
Різниці у людях.
Сміється ехидно
Дорослість у грудях.
Та щоки раптово
Дещо лоскоче:
Ніжності слово
Кожної ночі,
Слід від помади
На змученій шії.
Просять пощади
Спогади й мрії.
Вії, мов крила,
І теплі долоні.
Дотик до тіла,
Ціловані скроні.
Вітрила у морі
Білі та чисті.
Кажуть нам зорі
Щось особисте.
Ще одне літо
Вмити водою.
Хочеться жити
Тільки тобою...

МАТЕМАТИКА

5

«Не перетнуться жодні паралельні лінії» –
Доведено Евклідом.
Немовля, юнаком, чи згорбленим дідом
Я за тобою крокую слідом.
Хто ж нас постійно розполовинює?

4

«Стає пустим «нічим» усе на нуль помножене» –
Сказано Піфагором.
Та хай я здаватимусь душевнохворим –
Але створити «ЩОСЬ» з «нічого» також можна.

3

Плюси і мінуси у стані вічного двобою...
Пожовкле опало листя,
Hiding my heart and my freedom.

2

Математика? Її до одного місця!
Не перетинаючись із тобою,

1

Я знову крокую слідом...

ПРОСТО...

Навіть війни нас не зламали би.
Під пращами, мечами і стрілами
Ти і я, мов завмерли на палубі
Корабля із тугими вітрилами.

Щоб несказане тихо промовити,
Обійнявши рукою за талію,
Я дарую тобі нові спогади,
Ти даруєш мені свою магію.

Сотні нових шляхів океанами
І непройдених стільки залишилось
Сотням інших Романів з Оксанами.
Ну а ми – просто любимо й тішимося.

БУТИ З ТОБОЮ

Це так, як навчитися дихати під водою,
Це так, як уміти літати без крил під хмарами,
Це так, як у світі машин володіти чарами,
Так, як натрапити раптом на квіти під снігом
зимою...
Ось як це –
бути з тобою!

Я У ВАЛІЗІ ЗБЕРІГАЮ МИТІ

Я у валізі зберігаю миті:
хвилини, що проведені удвох,
Хоч віддаляться
було сумно й трохи болісно.
І Атлантичний океан між нами,
наче древній бог:
То мирно спить, то шаленіє голосно.
На дні – чудовиськ велетенські тіні
і чорна, нескінченна прірва прірв.
Здавалося б, ковтне – і вже не виплуне.
Та корабель мій все ж пливе
від берегів до берегів.
Серед вітрів, надією освітлений.
Нехай лякають хвилі велетенські
й голодний кракен з мовчазних глибин.
Нехай вітрила мокрі і розхристані,
Але не сплять моряка
ні сотні миль, ні тисячі годин,
Коли чекає хтось його на пристані.

Я впевний, що серце не закрите
для тих, кому довірили ключа.
Так сталося, що я тобою вибраний.
Тож повернуся, як завжди:
лиш твій, з любов'ю у очах.
І відстанню ретельно перевірений.

ЩАСТЯ. ЦЕ КОЛИ...

Вулиці вкриті нічним туманом,
Весни холодної вологим диханням.
Люди, немов у пустому вакуумі
Тікають в спогади від своїх тривоги...
Двоє приймають гарячу ванну
За мить до екстазу та повного зникнення.
Просто натякни хоч якимись знаками,
Із якого виміру вкрадено нас обох.

Просто в мій простір спрямуй антени,
Підкручуй радіо, рятуй становище.
Бачиш, блукаю цим замкнутим колом я
Із твого «але» і всіх моїх «якби».
Знов посміхнися отак до мене,
Неначе вперше, і ми не знайомі ще.
Кожен твій погляд гарячіш від полум'я

І ніжніш від «котиків» з молоді верби.

Дотики рук, затриманий подих,
Розмови на кухні давніми мовами.
Тануть сніги всіх прихованих острахів,
Усе обертається навколо нас.
Ми в центрі всього, скидаєм одяг,
Бар'єри стають абсолютно прозорими,
Всі відчуття – максимально гострими.
І деталі у пазлі знову знаходять паз.

Шкода, в минуле не ходить транспорт.
Я б знову зустрів тебе, вивчав би знову,
Вслухався б, як серце свій стукіт вклинює
В спонтанні репліки у моїй голові.
Твоя присутність, неначе паспорт,
Без якого ніхто я й живу випадково.
Щастя – це коли перетнулись лінії
І на їх перетині утворились нові.

БЕЗ ТЕБЕ

Якби запитала ти
(Нехай би і жартома),
Чи є десь такі світи,
Де раптом тебе нема,

Де решта все – як і тут,
І часу такий же плин,
Мене б ти загнала в кут,
Бо є ще нюанс один:

Без тебе я – мертвий кит,
Відколотий сталактит,
Забутий музичний хіт,
Немов без коліс болід.

Без тебе я – сивий дід,
Скрипучий, худий, як дріт,
Що всохся за безліч літ,
Мов мумія з пірамід.

Я ніби старий Мадрид,
Що втратив свій колорит,
Неначе без Ненсі Сід,
Без Джокера Леджер Гіт.

У серці іржавий гвинт.
На рані діржавий бинт.
Без тебе я – зниклий вид,
Мов мамонт, що вмерз у лід.

Без тебе не «на», а «під».
Без тебе не «до», а «від».
І навіть Єгорка Крід
Без тебе – іспанський встид.

Неначе зогнилий плід.
Неначе облізлий кіт.
Без тебе кидає в піт,
Без тебе в мені ковід.

І сонце не світить вслід,
І місяць самотньо збляк.
Без тебе усе – бул шіт.
Без тебе усе – не так.

Якби запитала ти
(Нехай би і жартома)
Чи є десь такі світи,
Де раптом тебе нема,

Якби запитала ти,
То я відповів би «в лоб»:
«Якби ці світи були –
Мене в них теж не було б».

ЛІТО

В пригорщі вечора
ніжитьсь втомлене жито,
Плескотом вабить
наповнений рибою став.
Літо у голову
«вдарило», мов оковита,
Сама міцна із усіх,
що колись куштував.

Снів колоскових нам
зичать пісні колоскові,
Ковзають в небі
вітрила хмарин-кораблів.

Знов безтурботність
гуляє нескошеним полем,
Дзвінко сміється
і геть розганяє джмелів.

Кіт за парканом сусідським
розлігся ліниво,
Гріє пухнасті боки
на пательні землі.
Все, що навколо,
здається, чекає на диво,
Так, як на дощ
насінина чекає в ріллі.

Вітер тебе
ледве чутно цілує у спину,
Сонце теплом
огортає твій круглий живіт.
Ти мені скоро
народиш маленького сина.
Я йому скоро
увесь даруватиму світ.

Хай при народженні
лячно і трішечки дивно
В дійсність невпевнено
йти невідому й нову.
Дні промайнуть
і проллється водою крізь ринву,

Змивши дитячі страхи
у зелену траву.

Цей босоногий малюк
зможе все, що захоче.
Він буде гарний,
як ти, й невгамовний, як я.
Всесвіт новий
крізь його прозиратиме очі,
Світло зірок
надсилаючи нам звіттіля.

Він нам обом
нагадає дитинство забуте
І запах п'яного вина
із медових кульбаб.
Час – як ріка:
Марна справа її повернути.
Вмитись би ще раз,
чи випити з неї хоча б.

Спів цвіркуна
і копиця духмяного сіна...
Білий лелека
присів на уквітчаний дах...
Літо, спинися!
Побудь з нами ще хоч хвилину!
Ягідним соком
залишся на наших вустах!